

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Zoo zijt dan lankmoedig, broeders! tot de toekomst des Heeren. Ziet, de landman verwacht de kostelijke vrucht des lands, lankmoedig zijnde over dezelve, totdat het den vroegen en spaden regen zal hebben ontvangen. Weest gij ook lankmoedig, versterkt uwe harten; want de toekomst des Heeren genaakt.

Jak. 5 : 7—8.

No. 17.

1 September 1904.

9de Jaargang.

GELOOFSMOED.

Door Pres. JOSEPH F. SMITH.

Er zijn menschen die moedig zijn in het doen van al hetgeen zij kunnen doen om zekere gevolgen te verkrijgen. Zij willen boosheden bestrijden en het onrecht wederstaan, dat hun en anderen aangedaan wordt, maar wanneer zij verslagen zijn geworden, wanneer zij een rechtvaardige zaak zien lijden en kwaadwillige lieden triomfeeren, geven zij het op. Wat baat het? Dat is de vraag die bij hen voorop staat. Zij zien goddelooze lieden oogenschijnlijk succes hebben. Zij zien lieden van slechten aard geëerd worden door hunne medemenschen totdat zij bijna overreed zijn te gelooven, dat het noodlot zijn belooning schenkt voor verkeerd doen. Hun geeft wat een verloren zaak schijnt te zijn geen hoop. Zij is verloren, zeggen zij, en wij zullen ons moeten behelpen, en het moeten laten gaan. Zij zijn in hun hart ontmoedigd. Sommigen twijfelen bijna aan de doeleinden der Voorzienigheid. Zij hebben den moed van mannen die dapper van hart zijn, maar zij hebben geen geloofsmoed.

Hoe verschillend was het met Paulus! Hij had onbevreesd gearbeid, hij had eene goddelijke boodschap afgeleverd, hij had den vijand wederstaan, en zij triomfeerden oogenschijnlijk over hem. Hij was gevangen genomen en onderworpen aan vernederende behandeling door de wetsuitvoerders. Hij was in banden, en de dood wachtte hem, maar nog was hij kloekmoedig. Zijn moed was geloofsmoed. Leest deze zijne roerende woorden, aan de Efezen, opgeteekend in Efeze 6:13, verzonden toen de meeste menschen hun zaak verloren geacht zouden hebben: „Daarom neemt aan de geheele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den boozen dag, en alles verricht hebbende, staande blijven”.

Nadat wij alles gedaan hebben wat wij konden doen voor de zaak der waarheid, en het kwaad wederstaan dat men op ons gebracht heeft,

en wij overstelpt zijn door hunne verkeerdheden, is het nog onze plicht staande te blijven. Wij kunnen het niet opgeven; wij moeten niet gaan liggen. Groote zaken worden niet in een enkel geslacht gewonnen. *Sttaande te blijven*, standvastig, tegenover een overstelpenden tegenstand, wanneer gij alles wat gij doen kondt gedaan hebt, is geloofsmoed. Geloofsmoed is de moed der vooruitgang. Liederen die in het bezit zijn van die goddelijke eigenschap gaan vooruit; het wordt hun niet vergund stil te blijven staan, al wilden zij. Zij zijn niet louter de schepsels van hun eigen macht en wijsheid; zij zijn middelen van een hoogere wet en van een goddelijk oogmerk.

Anderen zouden ophouden, zij zouden moeite vermijden. Wanneer zij komt is ze voor hen allerongelukkigst. Het is werkelijk al te erg. In hun gemoed had het vermeden kunnen worden. Zij willen zich naar de wereld regelen. Het besluit der wereld is uitgevaardigd, waarom het te wederstaan? „Wij hebben het booze wederstaan”, zeggen zij, „en het heeft ons overstelpt. „*Waarom langer staande te blijven?*” Zulke liederen lezen geschiedenis, indien zij het al doen, slechts zooals zij haar maken; zij kunnen de hand Gods niet zien in de zaken der menschen, omdat zij alleen met het menschenoog zien en niet met het geloofsoog. Alle weerstand is er bij hen uit — zij hebben God buiten het vraagstuk gelaten. Zij hebben niet Zijne *geheele* wapenrusting aangenomen. Zonder dezelve worden zij terneergedrukt door vrees en angst en zij zinken. Voor zulke menschen schijnt alles wat moeite aanbrengt onnoodig. Als Heiligen Gods is het onze plicht „staande te blijven”, zelfs wanneer wij overstelpt worden door het kwade.

„En ik geef u een gebod, dat gij al het kwade zult verzaken en al het goede aankleven, dat gij leven zult bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat;

Want Hij wil den geloovigen geven regel op regel, voorschrift op voorschrift; en ik zal u hiermede onderzoeken en beproeven;

En wie zijn leven neerlegt in mijn werk, om mijns naams wil, zal het wedervinden, ja het eeuwige leven;

Weest daarom niet bevreesd voor uwe vijanden, want ik heb in mijn hart besloten, zegt de Heere, dat ik u in alle dingen wil beproeven of gij in mijn verbond wilt blijven, zelfs tot den dood, opdat gij waardig bevonden moogt worden;

Want indien gij niet in mijn verbond wilt blijven, zijt gij mijns niet waardig”. (Leer en Verb. 98 : 11—15.)

Juvenile Instructor.

BENOEMING.

Ouderling Serge F. Ballif is benoemd tot President van de Luiksche Conferentie.

HET „VIJFDE EVANGELIE.”

Redevoering, gehouden in den Granite-Ring-Tabernakel, Zondag
29 Mei 1904, door Ouderling B. H. ROBERTS.

(*Vervolg van bladzijde 254.*)

Indien wij slechts zoo gelukkig geweest waren, zulk een heldere opgave als deze te hebben in onze vier evangeliën, of in een hunner, welk een wereld van strijd zou er dan vermeden zijn geworden, welk een wereld van Christelijke vervolging zou er dan vermeden zijn geworden, en welk een eenheid en harmonie zou er geweest zijn over een groote Christelijke verordening, waarover de Christenen nu ongelukkiglijk verdeeld zijn. Afgescheiden van deze opgave en de openbaringen die God in deze dagen gegeven heeft, is er niets dat de wereld bepaald onderricht over het onderwerp, hoe de doop bediend moet worden. Jezus kwam tot de discipelen na Zijne opstanding en zeide tot hen: „Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes”. Natuurlijk, om en bij twee of drie honderd jaren lang hebben wij de gewoonte van de Heiligen als eene vertolking van de manier van doopen, en die is: zij werden ondergedompeld; maar nu Jezus de manier waarop de verordening bediend moest worden niet in bijzonderheden vermeld had, begonnen de menschen na een tijdje nieuwsgierig te worden of de doop niet op een andere manier dan door onderdompeling verricht kon worden, en derhalve namen zij de methode aan van het water op den persoon te sprenkelen of te gieten. En uit die afwijking van het ware Evangelie ontstonden de onderscheidene methoden van doopen, zooals wij ze heden hebben. De Grieken dompelen nog steeds, en zij dompelen driemaal — eenmaal in den naam des Vaders, eenmaal in den naam des Zoons, en eenmaal in den naam des Heiligen Geestes. Wij hebben een Amerikaansche sekte die hameren op hetgeen zij, veronderstel ik, als een gelukkige gedachte beschouwen, en dat is, dat de doop niet alleen driemaal verricht moet worden, maar dat de doopeling voorover in het water geduwd moet worden; want, zeggen zij, zoudt gij willen dat de menschen achterover het koninkrijk binnengingen? Van de Protestantsche sekten besprenkelen sommigen, en sommigen gieten water op den doopeling; en één voorname predikant, wijlen Henry Ward Beecher, verminderde de verordening tot de loutere daad van het bevochtigen der hand en haar op het voorhoofd van den doopeling te plaatsen, en noemde dat doop! De groote Katholieke Kerk, gerugsteund door hare geleerdheid, houdt vol dat hare methode van besprenkelen een gepaste manier van doopen is. En zoo is de wereld verdeeld over deze groote verordening, welke, belijden allen, het zichtbare teeken is van het binnentreden in de kudde van Christus — een gedeelte van onze geboorte in het Koninkrijk Gods.

Welke gelijkenis, welk dozijn gelijkenissen kon zoo kostelijk zijn wat betreft haar gewicht voor de Christelijke wereld, als deze heldere opgave van hoe de verordening des doops bediend zal worden, indien zij haar maar wilden aannemen!

Als bijvoeging tot deze leer des doops zult gij in het vijfde Evangelie onderrichtingen vinden (ofschoon ik den tijd niet nemen zal ze breedvoerig uit te duiden bij deze gelegenheid), door den Zaligmaker gegeven over het onderwerp van het sacrament en de doeleinden waarvoor het gegeven werd, welke later vereenigd werden in het gebed tot heiliging der zinnebeelden, en omdat ze zoo vereenigd en daarom korter zijn, zal ik u die onderrichting voorlezen zooals zij in het gebed gevonden wordt. De profeet is bezig uit te leggen hoe het Sacrament bediend werd nadat het volk deze instelling van Jezus ontvangen had:

„En zij knielden neder met de kerk en baden tot den Vader in den naam van Christus, zeggende:

„O God, de Eeuwige Vader, wij vragen U in den naam van Uw Zoon Jezus Christus, dit brood te zegenen en te heiligen aan de zielen van alle degenen die daarvan nuttigen; dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van Uw Zoon, en voor U getuigen, o God, de Eeuwige Vader, dat zij gewillig zijn den naam van Uw Zoon op zich te nemen, Hem altijd te herinneren en Zijne geboden te onderhouden, welke hij hun gegeven heeft, opdat zij altijd Zijnen Geest met zich mogen hebben. Amen.”

Indien de vier Evangelieën de onderrichtingen van Jezus Christus over dit onderwerp hadden bevat, zooals die in het vijfde Evangelie gevonden worden, en eindelijk vereenigd en tot één geheel gebracht zijn in dit schoone, gepaste heiligingsgebed, dan zou de Christenwereld ontsnapt zijn aan een harer bitterste godsdienstige geschillen, en de Roomsche-Katholieke Kerk zou heden den menschen niet vragen zoo dwaas te zijn, te gelooven dat de ouwel, dien zij op de tong van den avondmaalsganger plaatsen, het werkelijke lichaam en het werkelijke bloed van Jezus Christus is. Anderdeels zou de Protestantenwereld niet verdeeld en onderverdeeld zijn over dit vraagstuk, maar zij zouden onderricht hebben, dat hen in staat zou stellen de groote verzoening van Jezus Christus behoorlijk in ware en objectieve herinnering te houden in het Sacrament.

Ik neem nu op mij te zeggen dat er uit de literatuur der wereld, gewijd of ongewijd, geen gebed kan verschaft worden, dat de wederga is van dit heiligingsgebed, uitgenomen alleen het Onze Vader. Met die uitzondering staat dit gebed alleen wat betreft volledigheid, wat betreft een opvolging van plechtige gedachten, geschikt uitgesproken, en vereenigd in eenen vorm, waarvan gij niets kunt afnemen, en waaraan gij niets kunt toevoegen zonder het te ontsieren; en het voegt iets toe aan onze Christelijke kennis. Het is een gewichtig punt van

Christelijk onderricht en Christelijke leer, en een punt dat de wereld zeer noodig heeft; gij zult zijn verspreide stralen aantreffen in het vijfde evangelie; in den vorm waarin ik het aangehaald heb, is het door Moroni gegeven.

Ik moest haast maken. Er is een zonderlinge schriftuurplaats in Johannes, het 10de hoofdstuk en 16de vers, die schriftverklaarders in hooge maté verlegen maakt.

„Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen: en zij zullen mijne stem hooren; en het zal worden ééne kudde en één herder”.

Vraagt aan de Christelijke dominees, deze tekst uit te leggen, en zij antwoorden altijd, dat Jezus de Heidenen bedoelde. Als dat zoo is, hoe harmoniëert gij dan dit feit, dat ik u nu uitduid, met die opgave, namelijk: Jezus ging eens langs een dichtbevolkte straat en er kwam eene vrouw naar hem toelopen. Zij was eene Kananeesche vrouw, van een ras waarop het misnoegen Gods gevallen was in zeer oude tijden, misschien waarborgden hunne geesten juist de toestanden, waarin zij in deze wereld kwamen. Zij kwam Jezus vragen, of Hij haar kind wilde genezen, maar Hij lette niet op haar. Haar aanhoudend aandringen trok onaangename aandacht, en daarom zeiden de Apostelen tot Hem: „Laat haar van u, want zij roept ons na”. Hij zeide: „Ik ben niet gezonden, dan tot de verlorene schapen van het huis Israëls”. Toen Hij derhalve zeide: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen: en zij zullen mijne stem hooren”, had Hij het oog op een of anderen tak van het huis Israëls, en niet op de Heidenen; want de Heidenen zouden zooals Hij meen ik in dit vijfde evangelie uitlegt, het evangelie ontvangen door de werking des Heiligen Geestes in Zijne dienstknechten, en niet door zijne persoonlijke bediening aan hen. Zijne persoonlijke bediening was bepaald tot het huis Israëls. In dit vijfde evangelie vernemen wij dat Jezus den Nephieten vertelde, dat zij de lieden waren die Hij bedoelde toen Hij deze zonderlinge tekst uitte, die wij nu beschouwen; maar Zijne discipelen in Judéa verstonden Hem niet; en om hunne stijfnekkigheid en hun ongelooft, had Jezus het gebod van den Vader ontvangen, niet meer over dat onderwerp tot hen te zeggen. Werpen deze feiten niet eenig licht op onze kennis van Christelijke waarheid?

Bovendien deelde Jezus, in ditzelfde verband, dezen Nephieten mede, dat Hij niet alleen hen zou bedienen, maar zoodra Hij gereed was met Zijne belieningen aan hen, ziet, zou Hij naar de verloren stammen van het huis Israëls gaan en ook hen bedienen. Hij sprak als volgt:

„En voorwaar, voorwaar ik zeg u, dat ik andere schapen heb welke niet van dit land zijn, noch van het land Jeruzalem, noch in eenige deelen van dat land rondom, waar ik geweest ben om te dienen. Want degenen van wie ik spreek, zijn zij die mijne stem nog niet gehoord

hebben; noch heb ik mij te eeniger tijd aan hen geopenbaard. Doch ik heb een gebod van den Vader ontvangen, dat ik tot hen zal gaan, en dat zij mijne stem zullen hooren, en onder mijne schapen gerekend zullen worden, opdat er ééne kudde en één herder moge zijn; daarom ga ik, om mijzelven aan hen te toonen. En ik gebied u deze woorden, nadat ik weggegaan ben, te schrijven, opdat, indien het zoo zij, dat mijn volk te Jeruzalem, degenen die mij gezien hebben en met mij in mijne bediening geweest zijn, den Vader in mijnen naam niet vragen, zij van u eene kennis door den Heiligen Geest mogen ontvangen, en eveneens van de andere stammen, waarvan zij niet weten; opdat deze woorden, welke gij zult schrijven, bewaard zullen worden en aan de Heidenen openbaar gemaakt zullen worden, opdat door de volheid der Heidenen het overblijfsel van hun zaad, hetwelk over de oppervlakte der aarde verspreid zal worden om reden hun ongelooft, ingebracht moge worden, of tot eene kennis van mij, hunnen Verlosser, moge gebracht worden. En dan zal ik hen te zamen vergaderen uit de vier deelen der aarde; en dan zal ik het verbond, hetwelk de Vader met het gansche volk van het huis Israëls gesloten heeft, vervullen."

Wederom, in zijne redevoering bij deze gelegenheid neemt Jezus de zaak der Heidenen op, die na verloop van tijd naar dit land zouden komen en het in bezit zouden nemen, want de afval van de Nephieten was voorspeld, en het feit van de komst der Heidensche rassen naar dit land (Amerika) was bekend gemaakt aan het Nephitische volk. De Heere had bij gelegenheid gezegd, dat de Heidenen grootelijks gezegend zouden worden op dit land, en versterkt zouden worden tegen alle andere natiën; en zoo zij het Evangelie niet zouden verwerpen dat onder hen gebracht zoude worden, dan zouden de zegeningen des Heeren groot zijn op de Heidenen; dat zij gerekend zouden worden onder het huis Israëls, en helpen het Nieuwe Jeruzalem op te bouwen. Ik haal deze onderscheidene gewichtige teksten aan:

(Slot volgt.)

DE REUSACHTIGE BRUGGEN VAN UTAH.

Door eene nieuwe ontdekking in Utah zijn er verleden jaar eenige natuurwonderen bekend geworden. In het zuidoostelijk gedeelte van dien staat heeft men namelijk een drietal reusachtige natuurlijke bruggen aangetroffen, ontzaglijke bogen over een breede en diepe *canyon*. Een *canyon* is een lange, smalle doorloop tusschen heuvelen of bergen. Zoover als bekend is, werden de bruggen voor het eerst ontdekt door Emery Knowles, in 1895. In datzelfde jaar werden zij gezien door een' veedrijver, Scorup genaamd. Deze vergezeldte in het vorige jaar een zekeren Mr. Long naar deze merkwaardigheden, bij

welke gelegenheid zij fotografische opnamen verkregen, berekeningen maakten en de bruggen namen gaven.

Het was op een morgen in Maart toen zij op hunne paarden de bewuste canyon inreden. Hare breedte wisselde af van misschien 300 tot 500 voet. Zij had vele bochten en plotselinge veranderingen van richting. De wanden rezen op tot een loodrechte hoogte van 400 voet en hingen op vele plaatsen over hare grondslagen. De bodem was zeer ruw en oneffen, en in dat seizoen vloeide er een aanzienlijke stroom water in een nauw kanaal, dat op de meeste plaatsen een aanzienlijke diepte had. Overal waar een bed van grint of fijnere overblijfselen den uitgekeepten bodem van de *canyon* bedekte, hadden struiken en boompjes steunsel voor hun wortels gevonden, en hier en daar zag men groepen van groote katoenbosschen. De brug die de reizigers het eerst bereikten, welke zij de Caroline noemden, meet 208 voet en 6 duim van beer tot beer over den bodem van den doorloop. Hare wanden en beeren zijn gevormd van lichtroode zandsteen, hier en daar geschakeerd met groen en oranjekleurig mos. Van den waterspiegel tot het midden van het booggewelf is een loodrechte hoogte van 197 voet, en over den boog rijst de stevige massa zandsteen op haar hoogste punt 125 voet verder tot den vloer der brug. Een reiziger die de *canyon* oversteekt door middel van dit reusachtig bouwwerk, gaat dus 320 voet boven het stroombed langs. De vloer van de brug is 127 voet breed, zoodat een leger er compagnies-gewijze over zou kunnen gaan en nog ruimte overlaten voor artillerie- en bagagewagens. Toen de reizigers verder gegaan waren, stonden zij, op een afstand van drie en een halve mijl, voor ongetwijfeld de wonderbaarlijkste natuurlijke brug in de wereld — een gebouw, zoo statig en verheven, zoo evenredig en schoon van verhouding, dat men haast zou denken, dat de natuur, na het voltooiën van het machtige bouwwerk der Caroline, zich op een prachtiger en edeler vorm van bouwkunst had toegelegd. Hier heeft zij over een doorloop, die 235 voet en 7 duim meet van wand tot wand, een luisterijken boog van vaste zandsteen opgeworpen, 60 voet dik in het middengedeelte en 40 voet breed, daaronder een ruimte openlatende met een loodrechte hoogte van 357 voet. De zijwanden van de brug rijzen loodrecht omhoog tot den top des boogs, waar zij zich plotseling naar buiten uitspreiden, hetgeen denken doet aan een heele groote kap of kroonlijst, die 15 of 20 voet over het bouwwerk hangt en zich met de grootste regelmatigheid en evenredigheid uitstrekt over de gansche lengte van den boog. Men kan zich de majestueuze verhoudingen van deze brug ten deele voorstellen door een paar vergelijkingen: de Domtoren te Utrecht zou onder hare spanning kunnen staan en nog 19 voet open laten, en de top van de toren der Groote Kerk te Rotterdam zou nog 147 voet van de onderkant der brug verwijderd blijven. De ontdekkers noemden deze boogbrug de „Augusta”. Zij is van witte of zeer lichte zandsteen.

De derde boog noemden zij de „Kleine Brug”. Hare afmetingen zijn klein, in vergelijking met de kolossale verhoudingen van de Caroline en de Augusta, want zij heeft eene spanning van 211 voet en 4 duim, en de onderzijde van den boog is 142 voet boven den bodem van den doorloop. De kroon van den boog is 18 voet en 8 duim dik en de oppervlakte of weg 33 voet en 5 duim breed.

VARIA.

ONZE GROOTE STEDEN.

Op 1 Januari j.l. waren de grootste gemeenten van ons land, blijkens het bevolkingscijfer:

Amsterdam met 546.534 zielen, Rotterdam 357.474, 's Gravenhage 229.839, Utrecht 110.648, Groningen 70.609, Haarlem 68.518, Arnhem 59.759, Leiden 55.470, Nijmegen 46.373, Tilburg 44.787, Dordrecht 42.994, 's Hertogenbosch 34.891, Delft 32.506, Zwolle 31.973, Apeldoorn 29.718, Enschedé 28.792, Schiedam 27.943, Deventer 27.182, Breda 26.618, Helder 25.734, Gouda 23.552, Zaandam 23.046.

De andere gemeenten tellen minder dan 20.000 zielen.

De grootere gemeenten samen hebben alzoo 2.013.835 inwoners, de overige tellen er 3.417.138; het geheele Rijk telde op 1 Januari 5.430.973 inwoners.

HET HOOFD LOSSCHROEVEN.

De heer Romily, de Britsche Commissaris van de Western Pacific, verhaalt deze geschiedenis uit de eerste dagen van de Fiji-nederzettingen:

„Een blanke, die over een van de eilanden doolde, werd gevangen genomen door de inboorlingen. Hij had een kurken been. De blikken van hen die hem gevangen genomen hadden stonden hem niet aan, en ze stonden hem nog veel minder aan toen hij bemerkte, dat zij naar een dichtbij zijnden oven staarden. Zoo goed mogelijk trachtende zijn onrust te verbergen, vroeg hij om iets te eten. Men zette hem voedsel voor en hij gebruikte zijn groot knipmes om het te snijden.

„Bij iedere mondvul of twee stak hij zijn knipmes in zijn kurken been met zoo'n kracht, dat het rechtop stond. De inboorlingen zagen met groote verbazing en blijkbare schrik toe. Na den maaltijd begon hij zijn been los te schroeven. Dat was te veel voor de wilden, die niet benieuwd schenen te zijn naar hetgeen hij vervolgens doen zou, maar een doorgang openen en hem weg lieten wandelen.

„Toen hij bij zijn paard gekomen was, op eenigen afstand, begonnen de inboorlingen zich rondom hem te verzamelen, maar nadat hij te paard gestegen was maakte de man een beweging alsof hij zijn hoofd ging afschroeven, en de toeschouwers vloten verschrikt heen”.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

DE PERSOONLIJKHEID VAN DEN HEILIGEN GEEST.

Door Ouderling CLAUDE T. BARNES, in de *Mill. Star*.

„De Heilige Geest heeft geen lichaam van vleesch en beenen, maar is een personage van geest” (Leer en Verbonden, Afd. 130). Hij is geen uit God voortkomende invloed. Hij is een afzonderlijk, verstandig personage in de Drieënhed, en is voorzien van een afzonderlijk en fijngebouwd lichaam, hetwelk geen twee ruimten terzelfder tijd kan innemen. Daar de juiste aard van de vluchtige zelfstandigheid, waaruit het lichaam van den Heiligen Geest bestaat, nog niet door God geopenbaard is, kunnen wij alleen het feit vaststellen, dat de Heilige Geest een onderscheiden persoon is, de eigenschappen van den Vader hebbende.

Het bewijs kan op vier gronden geleverd worden: (1) De Geest bezit zoodanige eigenschappen als alleen een persoon bezitten kan; (2) Hij verricht zoodanige handelingen als alleen een persoon kan verrichten; (3) Hij is in staat zoodanig leed te ondergaan als alleen een persoon kan ondergaan; (4) Hij wordt „Een andere Trooster” genoemd en wordt aangeduid door het gebruik van persoonlijke voornaamwoorden.

1. Hij bezit zoodanige eigenschappen als alleen een persoon bezitten kan. De hoedanigheid van een persoon wordt bepaald door zijn verstand, wil en aandoening. Nu, de Schriften zeggen over de kennis van den Geest: „God heeft het ons geopenbaard door Zijnen Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods; want wie van de menschen weet hetgeen des menschen is, dan de geest des menschen, die in hem is? alzoo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods” (1 Cor. 2 : 10, 11). Dat de Geest, hier, geen loutere eigenschap van Goddelijken aard is, zooals bewustheid van menschelijken aard, is duidelijk uit het eerste zindeel: „God heeft het ons geopenbaard door Zijnen Geest”, hetwelk een persoonlijke onderscheiding behelst, daar de mensch geen inlichting geven kan door zijne bewustheid.

Wij lezen eveneens van de liefde van den Geest: — een persoonlijke eigenschap welke alleen den Geest in staat kan stellen Zijn ambt te verrichten van „de liefde Gods uit te storten in de harten” van geloovigen. Ook wordt in verband met kennis en liefde, de persoonlijke wil van den Geest uitgeoefend. Uit 1 Cor. 12 : 11 zien wij dat de Geest de gaven deelt gelijkerwijs Hij wil. Bijna de geheele Afdeeling 46 van de Leer en Verbonden vertelt ons over de wijze toewijzing van gaven door den Heiligen Geest. Nu, de wil is het hoofdkenmerk van

persoonlijkheid; de oorzaak van individualiteit. Misschien is er geen sterkere bewijsgrond tegen degenen die de persoonlijkheid van den Vader en den Zoon wilden dooreenwarren dan de woorden van Jezus: „Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat ik mijnen wil zou doen, maar den wil desgenen, die mij gezonden heeft.” De twee willen leggen de afzonderlijke persoonlijkheden van den Vader en den Zoon aan den dag. Afdeeling 46, als boven, toont aan, dat de Geest een afzonderlijke wil heeft; hiervandaan moet de Heilige Geest, uit diezelfde redeneering, een bepaalde persoonlijkheid hebben.

2. Hij verricht zoodanige handelingen als alleen een persoon kan verrichten. Hij strijdt tegen de goddeloozen (Jes. 63 : 10); Hij bezielt schrijvers en sprekers (2 Petr. 1 : 21); Hij stelt ambtenaren in de gemeente (Hand. 20 : 28); Hij deed Maria zwanger worden (Luk 1 : 35); Hij gebiedt en verbiedt (Hand. 8 : 29); Hij bidt voor ons (Rom. 8 : 26); Hij leert, troost en maakt indachtig (Joh. 14 : 26); Hij getuigt met persoonlijke getuigenissen (Joh. 15 : 26, 27); Hij stemt in met persoonlijke raadgevers (Hand. 15 : 28); Hij noodigt uit met persoonlijke boodschappers (Openb. 22 : 17); en Hij spreekt (1 Tim. 4 : 1). Men kan de opgave van Handelingen 13 : 2 niet verkeerd begrijpen: „Zeide de Heilige Geest: Zondert Mij af beide Bárnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb”.

In verband met de macht om te spreken, is deze aanhaling uit 1 Nephi 11 : 11 allermerkwaardigst: „Ik sprak tot hem, evenals een mensch spreekt, want ik zag dat hij in de gedaante eens menschen was; niettemin wist ik toch, dat het de Geest des Heeren was, en hij sprak tot mij zooals de eene mensch tot de andere spreekt” (laat het hier begrepen worden dat de „gedaante eens menschen” niet beteekent vleesch en beenen eens menschen, evenals de „gedaante van eene duif” niet beteekende vleesch en beenen van eene duif. Gedaante beteekent louter die vorm waaraan de zelfstandigheid des Heiligen Geestes zich gelijk maakt). In de bovenstaande aanhaling zijn vele verschillende handelingen van den Geest, allen buiten tegenspraak bewijzende de werking van een’ verstandigen en persoonlijken Agent.

3. Hij is in staat zoodanig leed te ondergaan als alleen een persoon kan ondergaan. Hem kunnen smarten aangedaan worden: „Zij zijn wederspanning geworden, en zij hebben Zijnen Heiligen Geest smarten aangedaan”. (Jes. 63 : 10); Hij kan bedroefd worden: „Bedroeft den Heiligen Geest Gods niet” (Ef. 4 : 30); er kan tegen Hem gelogen en Hij kan verzocht worden. Petrus zeide tot Ananias: „Waarom heeft de Satan uw hart vervuld, dat gij den Heiligen Geest liegen zoudt?” en aan Saffira vroeg hij: „Wat is het, dat gij onder u hebt overeengestemd te verzoeken den Geest des Heeren?” Is het mogelijk een van iets uitgaanden invloed smarten aan te doen, te bedroeven, daartegen te liegen of hem te verzoeken?

4. Hij wordt een andere Trooster genoemd, en wordt aangeduid door het gebruik van persoonlijke voornaamwoorden. In de merkwaardige belofte: „Ik zal den Vader bidden, en Hij zal U eenen anderen Trooster geven”, beteekent reeds de naam Trooster een persoonlijke voorspraak, helper en bemoediger. Niemand anders dan een verstandig, liefhebbend persoon, die onderscheiden en medegevoelen kon, kon het ambt van Trooster vervullen. Zoodanig was Jezus Zelf en draagt, als zoodanig, denzelfden naam: „Wij hebben eenen voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige” (1 Joh. 2:1). Bovendien maakt Hij hier onderscheid tusschen zichzelf en Dien welken de Vader zou zenden in Zijnen naam, door Hem aan te duiden als een anderen Trooster. Maar, verder, over een louteren geest sprekende, zou men altijd een onzijdig voornaamwoord moeten gebruiken. (Dit is het geval in de Engelsche taal, waarin dit stuk oorspronkelijk geschreven werd; in Nederland, waar „geest” mannelijk is, gaat dit niet op. — RED.); maar bij het aanduiden van den Heiligen Geest gebruikt de Bijbel een persoonlijk mannelijk voornaamwoord: Hij. Dus: „Wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden: want Hij zal van zichzelf niet spreken, maar zoo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal mij verheerlijken; want Hij zal het uit het mijne nemen, en zal het u verkondigen” (Joh. 16:13, 14). Jezus maakte geene vergissing toen Hij over den Heiligen Geest sprak op precies dezelfde manier als Hij over Zichzelve sprak.

Zeer zeker moeten wij door een kalme en uitgebreide studie van deze getuigenis der Schriften tot het besluit komen, dat deze eigenschappen, handelingen, bekwaamheden en aanduidingen van den Heiligen Geest Zijne persoonlijkheid bewijzen. Kunt gij spreken van het verstand, de liefde en den wil van eenen invloed? Zoudt gij spreken van een uitstorting of iets onpersoonlijks, dat strijdt tegen de wederspanningen en hen overtuigt van hunne dwaling; dat wonderen verricht; anderen aanspreekt in uitdrukkelijke woorden; ambtenaren aanstelt; gebiedt en verbiedt; biddende, leerende, troostende en lijdende in al de waarheid; getuigende met degenen die getuigen; goedkeurende met degenen die goedkeuren en uitnoodigende met degenen die uitnoodigen? Welke loutere op zich zelf staande macht kunnen smarten aangedaan, kan bedroefd, gelasterd, gelogen en verzocht worden?

Om te besluiten. Wanneer de duidelijke persoonlijkheid van den Heiligen Geest vastgesteld is, komt men tegenover de oogenschijnlijk verbijsterende vraag te staan: Als de werkelijke persoon des Heiligen Geestes niet op twee plaatsen zijn kan op één tijd, hoe kunnen dan velen gelijktijdig met dezen Geest gevuld zijn? De volgende opheldering zal de moeilijkheid voldoende duidelijk maken.

Stelt u voor een groot naar de heldere zon gekeerd terras met

een groot aantal kamers. Een man binnenin gaat van een kamer naar de andere; en in elke kamer ziet en gevoelt hij het warme zonlicht. Sommige kamers zijn helderder dan andere omdat de bewoners de vensters helderder en schooner gehouden hebben. Maar niet éénmaal denkt de man dat de zon werkelijk in elke kamer is. Haar invloed is daar in meerdere of mindere mate volgens de doorzichtigheid van de glasruiten. Dat betwijfelt hij niet; maar de zon zelf is millioenen mijlen weg. Zoo is het met den Heiligen Geest. Zijn invloed verlicht de kamer van binnen. Hij, de Groote Zon, heeft in zichzelf de geboden en liefde, Hem door den Vader gegeven om uit te deelen; en een iegelijk Zijner dienstknechten op aarde ontvangt van die liefde volgens zijne waardigheid, en volgens den wil van den Geest. Gelijk de zon schijnen wil op zooveel als hunne lichamen naar haar toewenden, zoo wil God, door Zijnen Geest, verlichten allen wier doel is volmaking en gerechtigheid.

DE KONING EN DE LANDLOOPER.

Een Sprookje van PETER ROSEGGER.

(*Vervolg van blz. 256.*)

Maar nu, op het laatste oogenblik, nu de doodgraver vernam dat achter de baar de Koning ging, riep hij wanhopig om helpers, om den rommel met rijshout te bedekken, den weg glad te harken en de groeve behoorlijk uit te graven. Te laat echter. De berrie met de grove kist er op werd reeds door de poort gedragen, en in een ommezien was het kerkhof opgevuld met menschen, die blootshoofds gebeden mompelden en zich op hunne teenen rekten, om over de hoofden der anderen heen den koning te kunnen zien, — te zien of hij niet snikte, hoe groot wel zijne droefenis was, en of men het niet te weten kon komen in welke betrekking de doode tot Zijne Majesteit had gestaan.

De Koning stond inderdaad bij de groeve, in welke de kist nu met alle mogelijke plechtigheid en onder een gonzen van gebeden werd neergelaten. Maar hij snikte niet, en hij legde ook geen bijzondere droefenis aan den dag. Hij stond daar slechts in diepen ernst verzonken, en bekommerde zich niet om de „belangstellenden”, die daar eensklaps zoo piëteitvol en deelnemend geworden waren. Toen hij zich vervolgens omkeerde, om het kerkhof te verlaten, week de menigte eerbiedig voor hem terug. Alleen de burgemeester en de pastoor verstoutten zich, hem met hunne onderdanigste buigingen te naderen en hem allereerbiedigst te begroeten en hem hunne deelneming te betuigen in het verlies, dat hem getroffen had.

De Koning bedankte, zonder zich verder te uiten.

„Het grieft ons diep,” verzekerde de burgemeester. „Wij zouden zeker al het mogelijke voor hem hebben gedaan. In mijn huis zou hij

de allerzorgvuldigste verpleging hebben gehad — medische hulp en alles. Als wij het maar geweten hadden. Maar wij wisten van niets — en 's morgens in de vroege hebben een paar menschen hem aan den weg zien liggen. Papieren hebben wij ook niet bij hem gevonden, zoodat er geen onderzoek ingesteld en niets gedaan kon worden. Het geval is ons uiterst pijnlijk. Maar wij belooven Uwe Majesteit, dat wij tenminste het graf naar ons beste vermogen in eere zullen houden”

„Doet dat”, zeide de Koning.

Daarop trad de pastoor een halve schrede nader en sprak met schuchtere stem:

„Als het niet te vrijpostig is, Sire, er naar te durven vragen — dan — ahem — de overledene is zeker wel een zeer geschatte vriend van uwe Majesteit geweest?”

„Neen, heeren, dát nu juist niet,” antwoordde de Koning.

De beide waardigheidsbekleeders keken verbaasd. Waarop de burgemeester, nogmaals het woord nemend, sprak:

„Als het niet te onbescheiden is — maar — omdat Uwe Majesteit hem de allerhoogste eer heeft bewezen — — als wij mochten weten, wie het is geweest — —”.

„Een mensch”, zeide de Koning; en hij ging zijns wegs.

De beide dorpspotentaten bogen wederom, zóó diep, dat hun bovenlijf was waar hun onderlijf behoorde te wezen. De Koning zag het niet meer. Hij wandelde den weg af, dien hij gekomen was, langs de boomen strijkend met zijnen wandelstok en in het ruischende bergstroompje bikkend.

In zijn paleis teruggekeerd, was hij merkbaar ontstemd. Waarom? — Over den doode?..... Och neen. Ik vermoed dat het weer over de levenden was.

INWIJDING VAN HET STOKHOLM-ZENDINGSHUIS.

Te Stockholm, Zweden, zal op 1, 2 en 3 October eene groote Conferentie gehouden worden, bij welke gelegenheid er een nieuw bedehuis, door de Kerk in die stad opgericht, ingewijd zal worden. Al de zendingen worden door President Grant en door den President der Scandinavische Zending hartelijk uitgenoodigd deze merkwaardige gebeurtenis bij te wonen.

Dit nieuwe zendingshuis, het derde in Scandinavië, is, evenals de beide andere, het eigendom der leden. Van harte wenschen wij onze Stokholmsche broeders en zusters geluk met den goeden uitslag van hun ernstig streven, en kunnen niet nalaten te zeggen: mogen ook wij eenmaal een dergelijk huis hebben!

SMART.

Vreemden beoordeelen uwe droefheid naar den graad van verwantschap, die u met den overledene verbond. De wereld meet de lengte van uw rouwfloers en weegt uwe tranen.

†††

De wereld vindt er zulk een genoeg in anderen te zien weenen, dat men zich op de fieren en zwijgenden wreekt, door te verklaren dat zij geen hart hebben.

†††

De strijd om het dagelijksch brood droogt de tranen.

†††

De smart verleent de hoogste majesteit; dikwerf valt het zwaar van dit voetstuk af te dalen, en zijn plaats te hernemen in de groote menigte.

†††

Een teleurstelling is als een bevroren lichaamsdeel, het geneest langzaam en men lijdt er immer aan.

†††

Berokken geen teleurstelling aan arme, kind of dier; zij kunnen zich niet verdedigen, kennen geen hoop, voor hen schijnt geen morgen te bestaan.

†††

Teleurstelling is als een tuin die woestijn wordt, als een warme bron die bevroren is, als een vriendelijk gelaat, dat u eensklaps ijskoud aanstaart.

†††

Smarten zijn, tijdens een ziekte, prikkels die u terugvoeren tot de worsteling en het leven.

†††

De smart is onze trouwste vriendin. Zij keert steeds terug. Meermalen verandert zij van kleed en zelfs van gedaante, maar wij herkennen haar al spoedig aan hare hartelijke en innige omhelzing.

†††

Klaag niet over uw leed, want het leert u hulp bieden.

†††

Smart maakt fijngevoelig en helderziende. Het geluk heeft sterker zenuwen en een minder scherp blik.

†††

Moedeloosheid is als een spons; tranen maken haar grooter.

†††

Berouw is zwaarder te dragen dan smart, want het sleept de wroeging met zich voort.

CARMEN SYLVA.

OP DE DOODE ZEE.

In de *Jewish Chronicle* geeft een ingenieur, in een brief uit Jeruzalem, een hoogst belangwekkend relaas van een vaart op de Doode Zee, op een den Griekschen Patriarch toebehoorende motorboot. Deze was in Duitschland gebouwd, met groote onkosten naar de oevers der Jordaan bij Jericho overgebracht, om daar te worden ineengezet, en men mag den ingenieur gereedelijk gelooven, waar hij verklaart, dat zulk een tocht daar nog nooit ondernomen werd. De man had er bij kunnen voegen, dat hij ook wel nimmer in de gelegenheid zal komen om een dergelijk uitstapje te herhalen, want de Turksche regeering heeft, zoodra zij er van hoorde, het bevel uitgevaardigd, dat geen herhaling van zulke tochten op de Doode Zee mag gedoogd worden.

Uit een toeristisch oogpunt was de motorbootvaart misschien nogal teleurstellend, want de deelnemers kregen niet veel schilderachtigs meer te zien, zoodra zij de Jordaan, met haar dichtbegroeide oevers, verlaten hadden, en uitgingen op de zilte wateren dezer doodsche en geheel verlaten binnensee van het Heilige Land.

Doode visschen zagen zij bij menigte, daar waar de Jordaan zich ontlast, doch overigens niets, dat hen aan een levende wereld mocht herinneren, behalve talrijke vogels. Doch deze bewogen zich hoog in de lucht boven het vlak der wateren, welke, aanvankelijk, groen, op eenigen afstand van de boorden in blauwe tinten waren overgegaan.

Midden op de zee was het schouwspel uitermate vreemdsoortig en doodsch. De reizigers zagen om zich heen niets dan hooge, doch gansch onbegroeide bergen, met zout en zwavel overdekte wanden. De golfslag spoelde onophoudelijk dikke asphaltblokken naar de stranden. De lange kam van den Moab-berg verried allerwege diepe kloven, boordevol met zout- en asphaltmassa's. Zuidwaarts schenen zouthuvelen uit den waterboezem op te rijzen. De hitte werd ondragelijk onder de moordende stralen eener onbewolkte zon, en de reizigers waren verheugd de schaduw op te zoeken, luttel als zij was, welke een hooge oever hun bood.

Bij de plek, waar zij landden, bevinden zich de warme bronnen van Callirhoë, uit Genesis bekend als Jenim, en eerst in het begin der vorige eeuw herontdekt. Twee stroompjes, het eene met warm, het andere met koud en drinkbaar water, vloeien hier in de Doode Zee, waarin zij eenigen tijd naast elkaar stroomden, zonder zich te vermengen.

In een holte, door de warme beek gevormd, lokte het heldere water de reizigers tot een bad. Het water bleek echter zoo prikkelend voor de huid, dat zij de uitwerking nog langen tijd gevoelden, ondanks een hernieuwde indompeling elders.

Bij de koude beek werd op een lommerrijke plek ontbeten. Na den maaltijd beklom de schrijver een der omliggende huvelen: welk een

ijselijke woestenij! Nergens eenig teeken van leven, overal een doodsche stilte, kaal, somber, maar indrukwekkend, gelijk een reusachtig graf.

Hoe blij waren de reizigers, toen zij naar de oevers der Jordaan terugkeerden, en daar andermaal de tamarisken, de wilgen en het welige riet aanschouwden, waarin die oevers gehuld zijn.

ONTSLAG.

Ouderling Corneles v. d. Graaf is eervol ontslagen van zijne zending, en is den 25sten Augustus per s. s. *Republic* van Liverpool vertrokken.

Ouderling Perry G. Snow is eervol ontslagen van zijne werkzaamheden in deze zending, en zal voortaan arbeiden in het Fransche gedeelte van de Duitsch-Zwitserse Zending.

EEN AFSCHIEDSGROET.

Wij ontvingen een schrijven van Ouderling Cornelis v. d. Graaf, die zijn wensch te kennen geeft, bij zijn vertrek naar Amerika langs dezen weg aan broeders, zusters en vrienden een hartelijk vaarwel toe te roepen. Hij betuigt aan allen zijnen oprechten dank voor de hem verleende hulp, en spreekt de hoop uit, dat de zegeningen des Heeren door een iegelijk genoten mogen worden.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Den 11den dezer maand zal in het lokaal *Excelsior* te Rotterdam de halfjaarlijksche conferentie van de Rotterdamsche Conferentie gehouden worden. De tijd der vergaderingen zal zijn: 10 uur 's morgens en 6 uur 's avonds.

Al de zendelingen, leden der Kerk en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd deze bijeenkomsten bij te wonen.

I N H O U D:

Geloofsmoed	Blz. 265	Inwijding van het Stokholm-Zendingshuis	Blz. 277
Benoeming	" 266	Smart	" 278
Het „Vijfde Evangelie”	" 267	Op de Doodse Zee	" 279
De reusachtige Bruggen van Utah	" 270	Ontslag	" 280
Varia	" 272	Afscheidsgroet	" 280
De Persoonlijkheid van den Heiligen Geest	" 273	Conferentie-Aankondiging	" 280
De Koning en de Landlooper	" 278		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.